

Ajándék jegy a halálba

2017 december 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Viccelsz?

Kedves ismerősömmel, Susanne-nel vacsorázunk egy jó nevű pesti szálloda éttermében. Szülővárosából, Manchesterből érkezett Magyarországra néhány napra, hogy sales managerként cége itteni leányvállalatát meglátogassa. Meghívása váratlanul ért, de örömmel elfogadtam. A vacsora közben banális dolgokról beszélgetünk. Ám egyszer csak két falat között az étterem utcára néz ablakán kitekintve azt mondja:

- Milyen furcsa. Itt az emberek nem félnek.
- Miért, nálatok félnek? – kérdezek vissza, és keserű mosollyal arcán válaszol.
- Viccelsz? Alig mertem repülni! Tudod, karácsonyra az ISIS újabb terrortámadásokat helyezett kilátásba. De itt... – mutat kifelé –, itt béke van. Se kommandósok, se készültség. És hát... Tudod, mi volt nálunk májusban...
- Tudom, tudom... a koncert... – akkor történt ugyanis, hogy az amerikai énekesnő, Ariana Grande Manchester Arena-beli koncertjén a terroristák véres merényletet hajtottak végre. A főleg gyerekek és tinik alkotta közönségből huszonhárman meghaltak, több mint ötszázan megsebesültek.

Ismerősöm, Susanne már épp egy új falathoz készülődne, amikor lerakja kezéből az evéseszközöket és tányéjába nézve mondja: – Május 21-én is volt egy koncertje Ariánának. Egy nappal a merénylet előtt. És mi a lánnyal ott voltunk... Istenem, ha nekem aznap dolgoznom kellett volna, és csak a következőre tudtam volna jegyet venni...

Nem tudok szólni a döbbenetből. Hirtelen csak arra tudok gondolni, hogy aznap éjjel 23 óra tájban, tehát fél órával a robbantás után magam is láttam, amint Susanne a Facebookon tudatja ismerősével, hogy Manchesterben tartózkodik, de jól van, nem esett baja. Mert ennek a közösségi oldalnak van egy ilyen funkciója is.

Tömegkatasztrófák, terrortámadások, tragikus események után felajánlja a helyszín közelében tartózkodó felhasználóknak, hogy üzenhetnek hirtelen ismerősöknek, szeretteiknek.

- A lányom osztálytársa nem volt annyira szerencsés, mint mi – folytatja a visszaemlékezést Susanne.
- Csak nem...? – kérdezem halkán, szinte alig hallhatóan.
- Nem, nem. Nem volt ott aznap. Őt máshogyan érte tragédia.
- Nem értem – mondom, de ő máris válaszol.
- A lányom osztálytársnője, Dorothy hatalmas Ariana-rajongó. Már jó előre megvetette a szüleivel a jegyet. Ő is az anyukája kísérete volna el, hiszen alig 12 éves, a lánnyal egyidős. Csakhogy Dorothy aznap rossz jegyet vitt haza a suliból. És amikor az anyja ezt megtudta, büntetésként arra kötelezte a lányát, hogy a két jegyet ajándékozza el annak a barátnőjének, aki már nem tudott jegyet szerezni az előadásra. Ez a kislány el is ment 22-én az édesanyjával. A merénylet közvetlenül mellettük robbantotta fel magát. A kislány azonnal meghalt, az anyja túlélte.

Megint csak hallgatok. Erre mit lehet mondani? Vannak erre egyáltalán szavak? A hallgatásom utat enged a történet befejezésének.

- És most Dorothynak és az édesanyjának együtt kell élnie azzal a tudattal, hogy noha nem ők robbantottak, de valami módon mégis a részesei lettek egy gyerek halálának. Ti ezt itt... – mutat ismét kifelé a járókelőktől hemzsegtető utcára – nem értitek. Itt béke van. Én meg alig mertem felszállni tegnap a repülőre, hogy idejőjék. Én, aki a fél világot beutaztam, és sosem féltem. Én, akinek a legnagyobb traumája az volt régen, amikor a Manchester United szurkolói kicsit durvábban fogadták a vendégcsapat ultráit.

- Odakint, nálatok mindenki így érez, ahogyan te? – kérdezem szinte érdeklődéssel, hiszen a nyugati híradások állandóan azt szajkózzák, hogy ők „nem félnek”.

– Hogy mindenki így érez-e, azt nem tudom. De a többség igen, abban egészen biztos vagyok. Csakhogy nem szabad ezekről a dolgokról beszélni. Ezt a témát, a migrációt, a terrorizmust, az egyre növekvő arab befolyást mifelénk tabuként kezelik. Állandóan az etnikai diverzitás szépségét és áldásos mivoltát szajkózzák. Mintha ettől minden kulturáltabb, szebb, európaibb lenne. Közben pedig már arra is furcsán kezdenek el nézni, akinek a nyakában kereszt alakú medál van.

Beszélgetünk még picit. Lassan elcsitulnak lelkünkben a borzalmas emlékek keltette hullámok, a vacsora vége felé már újra a család, a barátok, az időjárás a téma, na és a karácsonyi ajándékok, kinek mit veszünk majd. Végül, mielőtt elbúcsúznánk, ezt mondja nekem: – Meghívnálak magunkhoz szívesen. De majd később. Amikor lenyugszanak a kedélyek. Amikor ez a probléma megoldódik. És ígérj meg valamit!

– Micsodát?

– Hogy az ünnepek alatt nem ülsz repülőre!

Megígérem neki. És még azt is, hogy ezt a történetet, az ő történetét megosztom az olvasókkal. Hiszen a legkegyetlenebb igazság sem fáj annyira, mint a legkegyesebb hazugság.

Varga Bíró Tamás

A szerző? *blogger, publicista*

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
